

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Μαρκ. 8, 34-38 και 9,1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Θεσπρωτικό, στις 27/3/2011)

1. Ο Θεός δεν είναι του χεριού μας

Σήμερα είναι η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως. Άμα θελήσει κανείς να μιλήσει για τον Σταυρό και για τον θάνατο του Χριστού όπως πρέπει, θα μιλάει ώρες πολλές. Έμεις θα πούμε λίγες σκέψεις.

Δεν προσκυνούμε το όργανο εκτελέσεως του Χριστού, όταν προσκυνούμε τον Σταυρό. Γιατί η διάθεση των ανθρώπων να εκτελέσουν τον Χριστό δεν ήταν ούτε καλή ούτε προσκυνητή. Προσκυνούμε την αγάπη του Χριστού, που για τη σωτηρία μας δέχθηκε να σταυρωθεί.

Άμα ήθελε, δεν σταυρωνόταν. Γιατί ο παντοδύναμος ο Θεός δεν γίνεται ποτέ «του χεριού», των ανθρώπων. Είναι αδύνατο να τον «καταφέρουν» και να τον βάλουν, κατά την γνώμη τους, στη θέση του. Ο Χριστός έπεσε στα χέρια των ανθρώπων, επειδή ο ίδιος το θέλησε.

Όταν ο απόστολος Πέτρος, άκουγε τον Χριστό να λέει ότι πηγαίνει για τον θάνατό Του στην Ιερουσαλήμ, έπεφτε επάνω Του και του έλεγε:

-Μη! Μη! Ζωντανός είσαι καλός, σε χρειαζόμαστε. Αύτά που μας λες είναι θησαυροί. Εκείνα που μας προσφέρεις είναι πλούτος Θεού. Μη!

Αλλά ο Χριστός του απάντησε:

-Ύπαγε πίσω μου σατανά.

Μα γιατί τον είπε διάβολο; Από αγάπη του το έλεγε ο Πέτρος ότι πρέπει να ζει, για να σκορπίζει τις ευεργεσίες των θαυμάτων του και την καλωσύνη του. Αλλά ο Χριστός είχε έλθει στον κόσμο για ένα μεγαλύτερο και βαθύτερο πράγμα.

2. Πανάκριβη η σωτηρία μας

Το μεγαλύτερο και επισημότερο τροπάριο της σημερινής εορτής λέγει:
«Χριστέ ο Θεός, δέχθηκες να υποστείς εκούσια τον θάνατο για την κοινή ανάσταση του γένους μας, και με το Σταυρό σαν να ήταν καλαμάκι, τρύπησες τα δάχτυλά σου. Και υπέγραψες με το δικό σου αίμα, την άφεση, την συγχώρηση και την απαλλαγή, όλου του κόσμου από κάθε βάρος στη συνείδηση του, για να μπορέσει να βρει σωτηρία».

Αυτό είναι το έργο που ο Χριστός έκανε επάνω στο Σταυρό. Πέθανε για μας. Και πέθανε όχι απλώς τον οδυνηρότερο θάνατο, αλλά και τον ατιμωτικότερο. Γιατί υπάρχει θάνατος που φέρνει την τιμή και την δόξα των ανθρώπων. Εκείνοι που πεθαίνουν στους πολέμους, τους φθειάχνουν μνημεία και στις εθνικές εορτές, καταθέτουμε στεφάνια, γιατί σκοτώθηκαν για την πατρίδα.

Ο Χριστός δεν σκοτώθηκε απλά. Αλλά θανατώθηκε με τον ατιμωτικότερο τρόπο. Γιατί; Ο σταυρός ήταν μόνο για ληστές. Και η Παλαιά Διαθήκη έλεγε: «Επικατάρατος, καταραμένος, είναι εκείνος που σταυρώνεται». Γιατί οπωσδήποτε έκανε πολλές αμαρτίες για να σταυρωθεί.

Και ο Χριστός που πέθανε πάνω στο Σταυρό, εθεωρείτο από τους Εβραίους καταραμένος. Και ο θάνατός του ατιμωτικός. Καί δεν έφτανε αυτό. Την ημέρα που ήταν στο Σταυρό μαζεύτηκαν γύρω-γύρω οι φαρισαίοι, οι αρχιερείς και οι άρχοντες των Εβραίων και τούλεγαν:

-Αν είσαι Θεός και έχεις δύναμη κατέβα από τον Σταυρό να σε πιστεύσουμε.

Γιατί τα έλεγαν; Για να τον κάνουν ακόμη περισσότερο ρεζίλι. Πίστευαν ότι τον είχαν ήδη κάνει ρεζίλι με το να τον καταδικάσουν σε θάνατο. Αλλά δεν τους έφτανε. Γι' αυτό τούλεγαν:

-Αν είσαι Θεός κατέβα. Και τότε να σε ακολουθήσουμε.

Ο Χριστός όμως δεν ήταν ένας νεαρός που τσαντίζεται. Καί κάνει πάνω στα νεύρα του εκείνο που του υπαγορεύουν, γιατί ανάβει. Δεν άναβε ο Χριστός. Ούτε τα σκέφτηκε όλα αυτά την τελευταία στιγμή, που ήταν αργά να αλλάξει μυαλά. Γιατί επηρεάστηκε επειδή του είπε κάτι ο απόστολος Πέτρος και οι άρχοντες των Εβραίων.

Ήξερε γιατί σταυρωνόταν. Για την σωτηρία όλου του κόσμου. Και σταυρωνόταν από αγάπη. Γιατί ο Θεός είναι αγάπη.

Μπορεί ο Θεός να τιμωρήσει όποιον θέλει και όπως θέλει; Μπορεί.

Μπορεί να σώσει ο Θεός όποιον θέλει και όπως θέλει; Μπορεί.

Μπορεί, να γεμίσει ο Θεός έναν άνθρωπο με όλα Του τα αγαθά.

Αλλά καμιά φορά ο άνθρωπος που τα παίρνει, σημασία δεν τους δίνει, τα πετάει. Ο Θεός, δεν θέλει να μας γεμίσει η την τσέπη η την κοιλιά η την καρδιά. Και μετά εμείς να θεωρούμε σκουπίδια τα δώρα Του. Για πέταμα. Αλλά τι θέλει να μας κάνει; Να καταλάβουμε το σωστό. Να γίνουμε άνθρωποι με μυαλό. Θεόφρονες. Να έχουμε νου να εκτιμάμε τα έργα του Θεού. Γι' αυτό ο Χριστός ταπεινώθηκε, υβρίστηκε και τον ονειδισαν πάνω στο Σταυρό. Γιατί ήθελε να μας δείξει ότι η σωτηρία μας, δεν ήταν κάτι που δεν του στοίχιζε. Αντίθετα. Του στοίχισε πάρα πολύ.

Το καταλαβαίνουμε καλά, γιατί παρότι είμαστε αμαρτωλοί άνθρωποι, μόνο μία βρισιά να ακούσουμε, μας πονά πιο πολύ από το να φάμε ξύλο. Και αν είναι βαρειά βρισιά, ονειδισμός, μας πληγώνει ακόμη περισσότερο.

3. Ας σοβαρευτούμε

Ο Χριστός έπαθε για μας σωματικά και ψυχικά. Γιά να μας κάνει να ανεβαίνουμε ψυχικά και πνευματικά προς τον ουρανό, προς τα επάνω, και με το αίμα Του να καθαριζόμαστε από όλες τις αμαρτίες μας. Και να γίνουμε άξιοι συγχωρήσεως και της Βασιλείας του Θεού.

Μα τα καλά έργα μας; Δεν μετράνε; Σάν ποιά είναι αυτά τα καλά έργα μας;

-Έκανα τον Σταυρό μου.

-Ωραία. Τον υποχρέωσες τον Θεό με τόσο μεγάλη προσευχή.

-Νήστευσα και την Παρασκευή.

-Και αυτό μεγάλο κατόρθωμα! Μήπως νήστευσες και το λάδι;

-Έκανα και κάτι άλλο. Έψαξα την τσέπη μου και πέταξα σε κείνον μια πεντάρα.

Μπράβο μας. Υπέροχα έργα. Τιποτένια είναι αδελφοί μου τα έργα που κάνουμε. Αλλά απαραίτητα. Πρέπει να τα κάνουμε. Γιατί όσο πιο πολλά και πιο καλά έργα κάνουμε, τόσο φαίνεται, σε εμάς τους ίδιους, στους αγγέλους, στους αγίους και στους άλλους ανθρώπους, ότι έχουμε καρδιά που αγαπάει τον Χριστό. Και αγωνιζόμαστε να κάνουμε όσο μπορούμε καλύτερα και περισσότερα έργα, για να δείξουμε ότι εκτιμάμε τον λόγο του Χριστού και το θέλημά Του.

Γι' αυτό κάνουμε ότι καλύτερο μπορούμε.

4. Αγάπα ότι αγάπησε ο Χριστός

Ο Χριστός σταυρώθηκε για μας. Και ο κάθε άνθρωπος που παίρνει την απόφαση να ακολουθήσει τον Χριστό, οφείλει, όπως λέει το Ευαγγέλιο να «απαρνηθεί τον εαυτό του, και να άρει τον σταυρόν του».

Αγάπα εκείνο που αγάπησε ο Χριστός για χάρη μας. Δηλαδή το να υποφέρει. Αγάπησε και συ να υποφέρεις λίγο για τον Χριστό. Πως υποφέρεις για τον Χριστό;

Κάνοντας μετάνοιες. Κάνοντας την προσευχή μου. Σκύβω το κεφάλι μου χαμηλά και λέω: «Χριστέ μου, πάνω από όλα και από το κεφάλι μου και από τον εαυτό μου, έχω εσένα».

Αυτά τα συναισθήματα, αυτά τα λόγια και αυτό το σχήμα του σώματός μου είναι, λένε οι άγιοι Πατέρες, η λογική λατρεία. Η καλύτερη λατρεία που μπορεί να κάνει κανείς, για να δείξει ότι σέβεται και λατρεύει τον Χριστό. Ότι τον αγαπάει και τον ευγνωμονεί. Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός άνθρωπος που όλη του τη ζωή πάλευε με τον εαυτό του, για να δει τι καλύτερο μπορεί να κάνει έλεγε:

-Χριστέ μου, έκανες για μας τόσα. Και για μένα τόσα. Το κατάλαβα τι σημασία έχουν. Αξιώσέ με να σου λέω ένα «ευχαριστώ».

Πως να το λέω τό «ευχαριστώ»; Μέ λόγια. Και με έργα. Ποιά είναι τα έργα; Να το διακηρύττω σε όλο τον κόσμο. Τώρα μιλάω σε μια παρεούλα πέντε άτομα, και τους λέω να ευχαριστούν τον Θεό. Θα ήθελα όμως, να ανέβαινα στον ουρανό και να είχα ένα τηλεβόα, τόσο δυνατό, που να ακουγόταν σε όλη την γη. Και να λέω:

-Πηγή της ζωής είναι ο Χριστός. Αιώνια ζωή και όλα τα αγαθά, πηγάζουν από τον Χριστό και από τον θάνατό του πάνω στο Σταυρό.

Δεν μπορώ όμως να το κάνω. Ούτε στον ουρανό μπορώ να ανεβώ, ούτε να φωνάξω τόσο που να ακουστεί σε όλη την γη. Καί τι κάνω; Πήρα την απόφαση και γυρίζω από χωριό σε χωριό, και να το λέω στους αδελφούς μου. Στον κάθε άνθρωπο.

Και περιμένω κάτι ακόμη. Να πω το «ευχαριστώ» και ότι «πιστεύω στον Χριστό» με έργα. Ποιό έργο είναι που θα το λέει πραγματικά ότι πιστεύω στον

Χριστό και τον ευγνωμονώ; Το μαρτύριο! Όπως εκείνος έχυσε το αίμα Του για μας, έτσι και εγώ να χύσω το δικό μου αίμα για τον Χριστό. Αυτή θα είναι η μεγαλύτερη χαρά στη ζωή μου.

5. Σύμβολο πίστης και αγάπης

Όταν η πίστη στον Χριστό μας έχει περάσει ξώφαλτσα, αυτά δεν τά παραϋπολογίζουμε. Αλλά όποιος σκεφθεί σωστά τι είναι ο Χριστός και ο θάνατός Του, λέει: «Και λίγα έλεγε ο άγιος Κοσμάς». Αυτή είναι η μεγαλύτερη χαρά. Να πει στον Χριστό ο άνθρωπος ένα αντάξιο «ευχαριστώ». Όταν κοινωνούμε όπως πρέπει παίρνουμε ζωή και ευχαριστούμε τον Χριστό.

Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, άξιώθηκε να χύσει το αίμα του για τον Χριστό, και αυτό έγινε η μεγαλύτερή του δόξα. Όπως και του Χριστού. Έλεγε ο Χριστός: «Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο Υιός του ανθρώπου» (Ιωάν. 12, 23).

Ποτέ το είπε; Όταν πήρε τον δρόμο για τον Σταυρό. Τότε είπε: «Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή». Ποία ήταν η δόξα του; Ο θάνατός Του στο Σταυρό για υπακοή στο θέλημα του Πατέρα Του. Για το καλό του κόσμου.

Ο άνθρωπος όσο περισσότερο κοπιάζει, αγωνίζεται, θυσιάζει και θυσιάζεται από υπακοή στο λόγο του Πατέρα, κατά μίμησιν του Χριστού από αγάπη για τους άλλους ανθρώπους, τόσο περισσότερο δοξάζεται. Ο Σταυρός δεν είναι ένα ωραίο στολίδι. Είναι σύμβολο. Της πίστης και της αγάπης στον Χριστό. Γι' αυτό τον κρεμάμε πάνω στην καρδιά μας τον Σταυρό. Γι' αυτό τον «ζωγραφίζουμε», τον κάνουμε, στο κεφάλι μας και στην καρδιά μας και σ' ολόκληρο τον εαυτό μας. Γιατί θέλουμε η χάρη του και η χαρά του και η ευλογία του να περνάει σε ολόκληρη τη ζωή μας.

Να γιατί τώρα που αγωνιζόμαστε, την Σαρακοστή, κάνουμε την σταυροπροσκύνηση. Όταν θα γίνεται η Ύψωση και θα περάσουμε να ασπαστούμε τον Σταυρό του Χριστού, ας πούμε: «Χριστέ μου, σε ευχαριστούμε, σε ευγνωμονούμε. Φώτισέ μας και αξίωσέ μας να κάνουμε ότι η πίστη σου υπαγορεύει. Ότι καλύτερο μπορούμε». Αμήν.-